

USPON NA VASOJEVIČKI KOM 19.03.-21.03.2010.

sećanje na **Zvonka Blažinu**

Malo je toga što jedan visokogorac može od planine da poželi, a da, kada krene na Komove ne bude siguran da će mu ovi to bez sumnje pružiti. Na koji god od Komova da se uputite, uzbudjenja i prelepih prizora imaćete na svakom koraku, i to je ono na šta možete uvek sa sigurnošću da računate. A, ako ste baš kao mi odlučili da na Komove krenete u zimskim uslovima, ostaje onda ono večito pitanje na koje nikakva priprema niti iskustvo kojim ste se možda naoružali ne može da utiče, a to je: Da li će nas vreme poslužiti? Mi smo eto, imali tu sreću: Vasojevički Kom na koji smo se u subotu 20. popeli pokazao se kao veliki domaćin, i na tome smo mu zahvalni.

Evo kako je naša akcija izgledala:

U petak 19.03., nešto posle 20 časova krenuli smo prema Crnoj Gori. U Andrijevicu smo stigli u ranim jutarnjim časovima, ali prema planu i programu koji smo napravili u Beogradu, tamo se ne zadržavamo nego nastavljamo do Trešnjevika. Vreme je lepo, pa ako do katuna ne stignemo suviše kasno, imaćemo vremena da još istoga dana krenemo na uspon.

Napuštamo autobuse i nastavljamo prema Štavni onako kako mi to najbolje umemo: pešaka, planinarski; nas trideset i četvoro, pod punom ratnom opremom i sa velikom željom da pred nama što je moguće pre ugledamo gorostasne Komove. Sneg je dubok; na markiranoj stazi kojom koračamo doseže do listova dok van staze prelazi i daleko preko kolena. Posle nekih pet kilometara i sat i po vremena hoda, pred našim se pogledom otvara fantastičan pejzaž. Vidimo kraj našeg prvog dela puta. Vidimo katune gde ćemo se zagrejati kada nam to bude potrebno, gde ćemo ostaviti naše stvari i prenoćiti. Vidimo Štavnu: blagi prevoj prekriven snegom koji će nas nešto kasnije odvesti do početka našeg uspona. Gledamo u čisto plavo nebo koje nas raduje i posmatramo Komove, te veličanstvene gromade kamena i snega kojima se neki od nas vraćaju a neki pred sobom posmatraju po prvi put i dive im se., isto baš kao i mi koji smo povratnici. Fotografisemo ih, pokušavamo da sačuvamo osećaj lepote i snage kojim nas ispunjava predeo pred nama, a sve to nam govori da je on mnogo više od onoga što bi smo umeli da kažemo opisujući ga. Pokušavamo da ga zarobimo.

Stižemo u Štavnu, raspoređujemo se po katunima i pripremamo za uspon. Vremena je dovoljno; taman koliko je potrebno da se prepakujemo i da nešto pojedemo. Na uspon krećemo negde oko deset časova. Do strmog oboda Vasojevićkog Koma kojim će naš uspon dobiti svoju punu draž, prtimo duboki sneg; naša grupa se povećala sa tri naša drugara, planinara iz BIH, tako da nas više nema trideset i četvoro, nego trideset i sedmoro. Dolazimo do mesta odakle Komovi više nikome ne izgledaju kao fantastičan proizvod sopstvene mašte nego su stvarni i treba ih ozbiljno shvatiti.

Proveravamo opremu: oni koji su kroz duboki sneg koristili pomoć planinarskih štapova kače ih na rančeve i menjaju za cepine, vezujemo dereze, navlačimo rukavice i kape i idemo, penjemo se uz planinu.

Sneg je dobar, ne odmaže nam pri usponu. Na gornjim delovima planine gde je izloženiji suncu vidno se topi, ali i tamo nam je korak čvrst i stabilan. Nekima od nas lepi za dereze više nego kod drugih ali i taj problem pojedinačno veoma lako otklanjamo. Strpljivi smo i zadovoljni jer vreme se ne kviri: sunce i dalje sija, a vetra je taman toliko koliko je i ozbiljna ova veličanstvena planina koja nam je toliko velikodušno otvorila prolaz na vrh, – na pojedinim delovima prilično jako duva.

Prelazimo preko "noža" koji je nadomak same završnice uspona i sada već možemo da vidimo i sam vrh i na njemu dva naša drugara iz Zvečana koji su na uspon od pre dve godine krenuli samostalno, nešto ranije od nas. Sa njima smo se na istom mestu sreli i na našem usponu.

Pozdravljamo se, grupa se lagano skuplja i negde do petnaest časova svi su već izašli na vrh. Čestitamo jedni drugima, klopamo i slikamo se. Uživamo u pogledu koji nam ograničava jedino naš očinji vid: bistro je i sunčano dokle god se pogled prostire. Oni koji znaju u šta gledaju vide gotovo sve vrhove veličanstvenih Prokletija. Pogled se pretvara u planinski reljef koji posmatra, i čini se da je sve što vidimo jedan venac planina koji je zapravo zemlja ispod nas.

na vrhu

Veličanstveno je! Durmitor, Sinjevina, Bjelasica; sve je pod suncem i snegom. Uživamo i uživamo, a onda nazad, polako, istom stazom kojom smo se uspeli treba se vratiti pre mraka. Ima, ipak, još sasvim dovoljno vremena, pa se ne žurimo.

Na vrhu nas je trideset i troje, isto onoliko koliko nas je iz Beograda i krenulo, iako je troje planinara tokom uspona iz ličnih razloga odustalo. Zadovoljstvo nas nije napustilo; nismo se još dovoljno nagledali Komova i plavog neba pa nam je svaki trenutak i dalje dragocen. Spuštamo se, fotografišemo, i dalje uživamo.

U katune stižemo do osamnaest časova. Ložimo "smederevce" ne bi li zagrejali katune, kuvamo čajeve i supe, pijemo pivo! Uspon na Kučki Kom ćemo ostaviti za neki drugi put. Udaljeniji je od Vasojevičkog Koma, tehnički je zahtevniji, a traži i više snage. Nemamo ništa protiv da u nedelju uživamo družeći se i sabirajući utiske i da u Beograd stignemo dosta ranije nego je planirano, ponedeljak je radan dan.

katuni

Sutradan, u nedelju 21. ustajemo i nežureći pakujemo se. Čistimo katune i skupljamo smeće koje smo napravili, a onda krećemo prema Trešnjeviku.

Tamo se presvlačimo i smeštamo u autobuse, a od tada je sve na Rajku i Draganu; možemo da se opustimo i uživamo u vožnji. Ručamo u restoranu "Most" u Andrijevici, vraćamo se u autobuse i nastavljamo prema Beogradu. Pravimo jednu pauzu da se odmorimo, a nešto kasnije i drugu da ostavimo naše drugare iz Čačka i ponovo nastavljamo prema Beogradu; – nismo promenili kurs.

U Skerlićevu, u Beogradu, stižemo oko deset časova uveče; opraštamo se do nekog drugog puta, do neke nove akcije i odlazimo kućama.

Vođa: *Vladislav Matković*

Pomoćnici: *Nikola Barbutov, Zoran Kovljenić*

Autor izveštaja: *Nikola Barbutov*

Fotografije: *Zoran Kovljenić, Dragica Kocić, Nikola Barbutov*